

ತಲುಪುತ್ತಿದೆಯೇ?

ಎಷ್ಟೋ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮನ್ನು ನಿಜವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಅನುಮಾನಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಬಾಲ್ಯದಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ಅಂತಹ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. 'ನೀನು ಊಟ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಾನು ಮುದ್ದು ಮಾಡ್ತೀನಿ, ಶಾಲೆಗೆ ಹೋದರೆ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಗ, ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆ ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ಬರದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಮುಖ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಓಡಾಡೋಕಾಗೋಲ್ಲ, ನಾನು ಹೇಳಿದವರನ್ನು ಮದುವೆ ಆದರೆ ಮಾತ್ರ ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಜಾಗ ಸಿಗುತ್ತದೆ..' ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಷರತ್ತುಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಲೇ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಪೋಷಕರನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಮಗು ನಿರಂತರ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ತನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಸ್ವಂತತೃಪ್ತವಾದ ಮತ್ತು ಧೃಢವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ, ಮಗು ಹೊರಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯವರಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸ್ವಾಂತತ್ಯವನ್ನು ಕೊಡದೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುವ ಪೋಷಕರು ಮಕ್ಕಳು ವಯಸ್ಸರಾದ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಸಂಗಾತಿಯ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದಾಗ ನೂರಂಟು ದೂರುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ದೇಹದ ಭಾಗವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪೋಷಕರಿಗೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಮಮತೆ, ಕಕ್ಕಲಾತಿ ಮೂಡುವುದು ಸಹಜ. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಪ್ಪ- ಅಮ್ಮಂದಿರ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಮೂಡುವುದು ಒಡನಾಟದಿಂದ ಮಾತ್ರ. ಹಾಗಾಗಿ ಅಪ್ಪ- ಅಮ್ಮಂದಿರಿಂದ ದೂರವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದವರ ಜೊತೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆರೆಯಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ. ಇದರ ಸರಳ ಸೂಚನೆಯೆಂದರೆ ಮಗು ಹುಟ್ಟಿದಾಗಿನಿಂದ ಪೋಷಕರು ಅದರ ಜೊತೆ ಒಡನಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಮಕ್ಕಳ ಜೊತೆ ಒಂದು ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಸಂಬಂಧ ಮೂಡಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಯಾರು ಕಾರಣ?

ಆಪ್ತಸಲಹೆಗಾರರಾಗಿ ನನ್ನ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಪ್ತಸಲಹೆಯ ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದಿರುವ ಪೋಷಕರಿಗೇ ಅದರ ಅಗತ್ಯ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧರಿರದ ಅವರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬದಲಾಯಿಸಲು ಹೊರಗಡೆಯವರ ಸಹಾಯ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇರುವ ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಗೆ ಒಡ್ಡಲು ಸಿದ್ಧರಿಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಆಪ್ತಸಲಹೆಗಾರ ಮಾಡಬಹುದಾದ್ದು ಒಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಪೋಷಕರು ತಾವು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನು ಆಪ್ತಸಲಹೆಗಾರರ ಅಥವಾ ಶಿಕ್ಷಕರ ಮೂಲಕ ಮಾಡಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುವುದು ಅವಾಸ್ತವಿಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಮತ್ತು ಪೋಷಕರ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧಗಳು ಹದಗೆಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು.

ಮಕ್ಕಳ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸದಿರಿ!

ಮಕ್ಕಳು ದೇಹದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕವರು. ದೊಡ್ಡವರಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜ್ಞಾನ ಹೊಂದಿದವರಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವರು ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ನಮ್ಮಷ್ಟೇ ಸಬಲರು. ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವ ಮೆದುಳಿನ ಅಂಗವಾದ ಅಮಿಗ್ಯಾಲ ಮಗು ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬೆಳೆದಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಬುದ್ಧಿ, ತರ್ಕಗಳ ಅಂಗವಾದ ನಿಯೋಕಾರ್ಟೆಕ್ಸ್, ಸಂಪೂರ್ಣ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಯಾಗುವಾಗ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಹನ್ನೊಂದು ವರ್ಷವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಭಾವನೆಗಳ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿರುವ ಮಗುವಿನೊಡನೆ ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳ ಮೂಲಕವೇ ಬೆಸೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಸರಳವಾದ ಉಪಾಯಗಳೆಂದರೆ ಮಗುವಿನ ಜೊತೆ ಆದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಸಮಯ ಕಳೆಯುವುದು, ಅದರ ಜೊತೆ ಆಟವಾಡುವುದು, ಕಥೆ

ಹೇಳುವುದು, ಅದರ ಆತ್ಮಗೌರವಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಹ ಯಾವುದೇ ಮಾತನ್ನು ಆಡದಿರುವುದು ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡದಿರುವುದು, ಸುಳ್ಳು ಹೇಳದೇ ಇರುವುದು, ಮಗುವಿನ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಸಹಜವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅದಕ್ಕೆ ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜ್ಞಾನ ನೀಡುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು.. ಅಂದರೆ ಮಗುವಿಗೆ ಒಪ್ಪಾರೆ ದೊಡ್ಡವರ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದು. ಇದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಆತ್ಮಗೌರವ ಹೆಚ್ಚಿ ಅವರ ಮೇಲಿನ ಇತರ ಒತ್ತಡಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಮಕ್ಕಳು ಚಿಕ್ಕವರಿದ್ದಾಗ ಪೋಷಕರ ಜೊತೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಪೋಷಕರು ಮಕ್ಕಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಸಹನೆಯಿಂದ ಆಲಿಸಿ ಅವರ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅರಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಅನಗತ್ಯ ಉಪದೇಶ ಕೊಡುವುದು, ಅವರನ್ನು ದೂಷಿಸುವುದು, ಇತರರೊಡನೆ ಹೋಲಿಸುವುದು, ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರದಿಂದ ಅವರ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸುವುದು ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋದಾಗ ಮಕ್ಕಳು ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ದೂರ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಬಂದಂತೆ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಹಸಿವನ್ನು ಹಿಂಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ದಾರಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಸ್ನೇಹಿತರಿಂದ ದಾರಿ ತಪ್ಪುವುದು, ಅಫೇರ್‌ಗಳಿಗೆ ಆತುಕೊಳ್ಳುವುದು, ನಶೆಯ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಮೊರೆಹೋಗುವುದು

